

การศึกษาเพื่อพัฒนามาตรการการลงทุนของประเทศไทย ให้เทียบเท่าประเทศสิงคโปร์

The study of development of Thailand investment to make
the equivalent to Singapore

สุธาสิณี มณีกุล^{1*} และ ชญาภา อาทิตย์¹

Suthasinee Maneekul^{1*} and Chayapa Atit¹

บทคัดย่อ

ปัญหาของนิติบุคคลในด้านการประกอบธุรกิจ การลงทุน ไม่ว่าจะเป็นนิติบุคคลไทยหรือนิติบุคคลต่างด้าวก็ตาม ล้วนต้องปฏิบัติตามกฎหมายที่บังคับใช้ในแต่ละประเทศ ดังเช่นประเทศไทยมีกฎหมายที่บัญญัติไว้ในการประกอบธุรกิจ การลงทุนให้แก่ผู้ลงทุนไม่ว่าจะเป็นบุคคลธรรมดาหรือนิติบุคคล ซึ่งจะเห็นได้ว่าในยุคปัจจุบันปัจจัยเกี่ยวกับเงินทุนจะสำคัญที่สุด เพราะถือเป็นก้าวแรกของการประกอบธุรกิจ และมาตรการลงทุนที่เป็นไปตามพระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุน ถือเป็น การเพิกถอนสิทธิผู้ลงทุนเมื่อไม่ปฏิบัติตามข้อกำหนด ซึ่งผลของการเพิกถอนย้อนหลังทำให้ผู้ถูกเพิกถอนต้องชำระภาษีโดยชำระ เต็มจำนวนหรืออาจขอลดหย่อนภาษีก็ได้ แต่อย่างไรก็ตามให้เสร็จสิ้นภายใน 1 เดือน นับแต่วันทราบคำสั่งเพิกถอน โดยใช้อัตรา ภาษีที่เป็นอยู่ของรอบระยะเวลาบัญชีที่ได้รับลดหย่อนหรือยกเว้นเป็นเกณฑ์ในการคำนวณ โดยให้มีผลย้อนหลังไปถึงรอบ ระยะเวลาบัญชีที่ผู้ได้รับการส่งเสริมผ่านหรือไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขที่คณะกรรมการกำหนด ซึ่งกฎหมายของประเทศไทยดังกล่าว มีความแตกต่างกับประเทศสิงคโปร์ ในลักษณะที่ให้ความเท่าเทียมกันระหว่างนักลงทุนชาวสิงคโปร์และชาวต่างชาติ โดยชาวต่างชาติสามารถถือหุ้นได้ร้อยละ 100 ในธุรกิจเกือบทุกสาขา ไม่มีข้อกำหนดหรือบทบัญญัติของกฎหมายใดที่ควบคุม การนำเข้าหรือส่งออกซึ่งเงินดอลลาร์สิงคโปร์หรือเงินตราต่างประเทศและควบคุมการแลกเปลี่ยนเงินในประเทศสิงคโปร์ ไม่มีมาตรการคัดกรองการลงทุนจากต่างชาติ ให้ความเท่าเทียมกันระหว่างนักลงทุนในประเทศและต่างประเทศ จึงทำให้กฎหมาย การลงทุนของประเทศสิงคโปร์เอื้อประโยชน์ต่อผู้ลงทุนเป็นอย่างมากโดยไม่มีการกีดกันด้านของเงินทุน การถือครองกรรมสิทธิ์ ในที่ดินและสิ่งปลูกสร้างในประเทศสิงคโปร์ รวมถึงอิสระในการโอนเงินตราต่างประเทศ และผลกำไรในการประกอบธุรกิจออก นอกประเทศซึ่งแตกต่างจากประเทศไทยเป็นอย่างมาก รัฐบาลไทยให้หลักประกันว่ากิจการที่ได้รับการส่งเสริมจะไม่ถูกโอนมาเป็น ของรัฐ แต่ประเทศสิงคโปร์รัฐจะเข้ามาช่วยเหลือเยียวยา จ่ายค่าสินไหมทดแทนในกรณีถูกเพิกถอนมาตรการลงทุน ซึ่งมาตรการ เหล่านี้ถือว่าเอื้อและอำนวยความสะดวก สร้างความมั่นใจแก่นักลงทุนชาวสิงคโปร์เป็นอย่างมาก จึงทำให้นักลงทุนชาวสิงคโปร์สนใจ ที่จะเข้าร่วมลงทุนในหลายๆ ประเทศ โดยเฉพาะในประเทศไทย นับว่าเป็นการพัฒนาอย่างมากและต่อเนื่อง ไม่เป็นการซ้ำเติม ผู้ลงทุนจนเรียกได้ว่าไม่เหลืออะไรกลับไปประเทศกันเลย ซึ่งแตกต่างกับประเทศไทยที่เรียกคืนสิทธิประโยชน์ต่างๆ เมื่อผู้ลงทุนถูก เพิกถอนมาตรการลงทุน

คำสำคัญ: มาตรการลงทุน การเพิกถอนสิทธิ ผู้ลงทุน

¹ คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยนอร์ท-เชียงใหม่ เชียงใหม่ 50230

¹ Law Faculty, North-Chiang Mai University, Chiang Mai 50230, Thailand

* Corresponding author. E-mail: kungnang2555@hotmail.com

Abstract

The issue of tax on business investment, whether foreign or corporate entity or Thailand. Must comply with all applicable laws in each country. As Thailand has a law that provided for in the business. The investment for investors, whether individuals or entities. This can be seen as In the present factors on capital is the most important because it is the first step of the business. Cards and investments according to the Investment Promotion Act. Investors considered revoked when non-compliance. The results of the retrospective revocation The revocation must pay the full amount of tax payable or may be tax deductible. However within one month from the date of the revoked order. The tax rate used is a period of account that received the abatement or exemption as a basis for the calculation of the retroactive period to those businesses which have been promoted the violation or were against the required committee's criteria. This is different from Singapore that they give the equality between Singaporean investors and foreigners. The foreigners can have 100 percent of shareholding in almost every business field. There are no terms or provisions of laws that regulate the import or export of which the Singapore dollar or foreign currency and exchange control in the country. Singapore has no foreign investment screening measures. There is the equality between domestic and foreign investors. As a result, Singapore's investment law is very beneficial to investors without a minimum of investments. Holding the ownership of land and buildings in Singapore, including the freedom to transfer foreign currency and profitable business out of the country is different from Thailand at most. Thai Government ensure that the enterprises which are promoted, but Singapore will pay compensation to help heal the revoked certificates to investors. These measures, which are considered favorable and unfavorable. Reassure investors in Singapore is very significant. It Singaporean investors interested to invest in many countries, especially in Thailand. It is a highly developed and continuously. Not to aggravate investors it is known that nothing back here. Unlike Thailand, restored benefits when investors invest card revoked.

Keywords: BOI investment, revoking permissions, investors

บทนำ

เป็นที่ทราบกันดีว่ายิ่งเปิดประชาคมอาเซียนมากเท่าไร ประเทศในกลุ่มสมาชิกอาเซียนหรือที่เรียกว่า ประเทศในกลุ่มสมาชิกสมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ก็ยิ่งได้รับความสนใจมากขึ้นเท่านั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งประเทศไทยได้รับความสนใจจากนักลงทุนทั้งในและนอกประเทศ เนื่องจากประเทศไทยมีการติดต่อค้าขายกับต่างประเทศมาเป็นเวลานาน หากมีการเปิดประชาคมอาเซียนสภาพเศรษฐกิจของไทยจะขยายตัวเพิ่มมากขึ้น เนื่องจาก

เหตุผลหลายประการที่ทำให้ให้นักลงทุนสนใจหันมาลงทุนในประเทศไทย อาทิ สภาพภูมิประเทศที่เอื้อต่อการติดต่อค้าขายทางเศรษฐกิจ เนื่องจากสามารถติดต่อกับจีน อินเดีย และประเทศในกลุ่มสมาชิกอาเซียนได้สะดวกเพราะมีเส้นทางการค้าที่เป็นจุดยุทธศาสตร์สำคัญ นอกจากนี้ยังมีปัจจัยด้านเศรษฐกิจที่กำลังขยายตัวอย่างต่อเนื่อง ทั้งการส่งออกและทรัพยากรธรรมชาติที่อุดมสมบูรณ์ รวมถึงแรงงานที่มีฝีมืออีกด้วย (กรมเจรจาการค้าระหว่างประเทศ กระทรวงพาณิชย์, 2557)

นโยบายการลงทุนของไทยที่ผ่านมาประเทศไทยมักมีบทบาท เป็นประเทศผู้รับการลงทุน ดังนั้นจึงมักมีการกำหนดข้อจำกัดในการลงทุนในระยะก่อนการลงทุน เช่น การจำกัดสัดส่วนการถือหุ้นของคนต่างชาติ หรือการห้ามประกอบธุรกิจของคนต่างชาติ หรือการกำหนดอาชีพสงวนบางอย่าง เพื่อช่วยคนไทย หรือผู้ประกอบการไทยสามารถแข่งขันกับผู้ประกอบการต่างชาติที่จะเข้ามาลงทุนในประเทศได้ เมื่อรัฐบาลได้เปลี่ยนแปลงนโยบายจากการผลิตเพื่อทดแทนการนำเข้ามาเป็นการผลิตเพื่อการส่งออก ส่งผลให้มีเงินลงทุนจากต่างประเทศเพิ่มขึ้นเป็นจำนวนมากเนื่องจากมีมาตรการในด้านต่างๆ เพื่อดึงดูดให้นักลงทุนต่างชาติเข้ามาลงทุนในประเทศไทยเพิ่มขึ้น ซึ่งในการพิจารณาเข้ามาลงทุนในประเทศไทยนั้น นักลงทุนต่างชาติให้ความสนใจด้านการแสวงหาตลาดภายในประเทศเป็นอันดับแรก รองลงมาเป็นปัจจัยด้านแรงงาน และระดับค่าจ้าง สิทธิพิเศษทางด้านภาษีและการคุ้มครองของรัฐ

กฎหมายเกี่ยวกับสิทธิและประโยชน์สำหรับการลงทุนในประเทศไทยที่สำคัญ คือ พระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุน พ.ศ. 2520 ซึ่งกำหนดสิทธิประโยชน์ หลักประกัน และการคุ้มครองการลงทุนไว้อย่างละเอียด นอกจากนั้นแล้วสิทธิประโยชน์สำหรับการลงทุนนี้ยังปรากฏอยู่ในกฎหมายอื่นๆ อีก เช่น พระราชบัญญัติการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2522 ซึ่งกำหนดให้สิทธิประโยชน์แก่ผู้ลงทุนที่ตั้งสถานประกอบการในเขตอุตสาหกรรมของการนิคมอุตสาหกรรม และพระราชบัญญัติปิโตรเลียม พ.ศ. 2514 ซึ่งได้ให้สิทธิพิเศษบางประการแก่ผู้รับสัมปทานทางปิโตรเลียม เป็นต้น

วิธีการศึกษา

ศึกษาค้นคว้าจากเอกสาร (document) ที่มีนิติบุคคลไทยและนิติบุคคลต่างด้าวถูกเพิกถอนไม่ให้ลงทุนในประเทศไทย (BOI) เพื่อเปรียบเทียบกับกฎหมายการลงทุนของประเทศสิงคโปร์ โดยศึกษาจากบทความที่มีความใกล้เคียงกันกับเรื่องนี้งานวิจัยวิทยานิพนธ์ การศึกษาค้นคว้าแบบอิสระ และหนังสือต่างๆ ที่เกี่ยวกับการส่งเสริมการลงทุนในประเทศไทย และประเทศสิงคโปร์ รวมทั้งค้นคว้าจากเว็บไซต์ ซึ่งเมื่อได้ข้อมูลแล้วจะนำมาวิเคราะห์ เทียบเคียง เปรียบเทียบกฎหมายไทยกับกฎหมายประเทศสิงคโปร์ เพื่อหาแนวในการพัฒนา ข้อเสนอผลการศึกษาและข้อเสนอแนะต่อไป

ผลการศึกษา

หลักการดังกล่าวตามข้างต้นนี้เอง ถือเป็นกรณีที่รัฐบาลได้วางหลักเอาไว้เพื่อใช้เป็นหลักการในการส่งเสริมการลงทุนตามพระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุน พ.ศ. 2520 แต่ถึงอย่างไรก็ตามเมื่อศึกษาแล้วจะพบว่าพระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุนฉบับนี้นั้นมีปัญหาและอุปสรรค 3 เรื่อง ซึ่งสามารถพิจารณาได้ดังนี้

1) กฎหมายการลงทุนฉบับปัจจุบันขาดบทบัญญัติบางประการที่เกี่ยวกับการส่งเสริมและคุ้มครองการลงทุน เช่น การให้สิทธิประโยชน์ทางภาษีเงินได้นิติบุคคลธรรมดาที่เป็นช่วงฝีมือ หรือผู้ชำนาญการ ซึ่งเป็นคนต่างชาติที่เข้ามาทำงานในกิจการที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน การตั้งกองทุนเพื่อช่วยเหลือหรือส่งเสริมนักลงทุนการให้หลักประกันต่อการถูกเลือกปฏิบัติในการได้รับสิทธิประโยชน์

พิเศษต่างๆ สำหรับนักลงทุนต่างชาติ ซึ่งแตกต่างจากประเทศสิงคโปร์ที่มีการตั้งกองทุนเพื่อช่วยเหลือหรือส่งเสริมการลงทุนและบางรายรัฐอุดหนุนงบประมาณในกิจการลงทุนนั้นอีกด้วย ทั้งมีกฎหมายป้องกันการแข่งขันในทางธุรกิจ ซึ่งมีความเป็นมิตรกับนักลงทุนเป็นอย่างมาก (สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน, 2554)

2) บทบัญญัติบางประการของกฎหมายส่งเสริมการลงทุนนั้น ควรที่จะปรับปรุงเนื้อหาให้เหมาะสมกับสถานการณ์ปัจจุบันและเน้นการรองรับแนวทางส่งเสริมการลงทุนในอนาคต เช่น การขยายขอบเขตประเภทของผู้ที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุนตามมาตรา 17 ให้กว้างขึ้น ทั้งนี้เมื่อพิจารณาตามบทบัญญัตินั้นจะพบว่า ผู้ได้รับการส่งเสริมการลงทุนตามมาตรา 17 นั้นจำกัดอยู่แค่บริษัท มูลนิธิ หรือสหกรณ์ที่จัดตั้งตามกฎหมายเท่านั้น ซึ่งน่าจะเพิ่มจะเพิ่มห้างหุ้นส่วนจำกัดและบริษัทขนาดกลางและขนาดเล็กหรือวิสาหกิจชุมชน โดยอาจจะเขียนบทบัญญัติใหม่โดยอาจเขียนว่า “ผู้ได้รับการส่งเสริมต้องเป็นองค์กรตามที่คณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนกำหนดโดยประกาศเป็นประกาศของคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน” เป็นต้น (พจนานารถ, 2557)

นอกจากนั้น กรณีหลักประกันในการโอนกิจการเป็นของรัฐ ตามมาตรา 43 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุน บัญญัติว่า “รัฐจะไม่โอนกิจการของผู้ที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุนมาเป็นของรัฐ” ซึ่งหากพิจารณาเกี่ยวกับเรื่องการโอนกิจการเป็นของรัฐแล้ว นักลงทุนส่วนใหญ่ไม่ได้มีความกังวลในมาตรการดังกล่าว แต่มีความกังวลในกรณีของ

หลักการชดเชยค่าสินไหมทดแทน ที่จะต้องมีความเป็นธรรมและเหมาะสมกับความเสียหายที่เกิดขึ้น ซึ่งกฎหมายการลงทุนของบางประเทศได้มีบทบัญญัติในเรื่องของการชดเชยค่าสินไหมทดแทน (compensation) ไว้ เช่นกรณีของ “investment of foreign investor maybe subject to expropriation exclusively for public purposes or interests and only in accordance with due process of law, non-discrimination basic and against full compensation”

3) รัฐมีมาตรการเรียกเก็บอากรขาเข้าสำหรับเครื่องจักรและวัตถุดิบที่ผิดเงื่อนไขที่รุนแรงและเข้มงวดเกินไปและไม่เป็นมิตรต่อบรรยากาศส่งเสริมการลงทุน ซึ่งให้สิทธิคณะกรรมการสั่งเพิกถอนสิทธิและประโยชน์เกี่ยวกับภาษีอากรสำหรับของที่นำเข้าหรือส่งออกทั้งหมด และให้ถือว่าผู้ได้รับการส่งเสริมไม่เคยได้รับยกเว้นหรือลดหย่อนภาษีอากรมาแต่ต้น

นอกจากนั้นมาตรการด้านภาษีแบบรุมกินโต๊ะเอากับนักลงทุน ซึ่งสามารถเอาผิดย้อนหลัง ในกรณีที่คณะกรรมการสั่งเพิกถอนสิทธิและประโยชน์เกี่ยวกับภาษีเงินได้นิติบุคคล ยังให้ถือว่าผู้ได้รับการส่งเสริมหมดสิทธิได้รับยกเว้นหรือลดหย่อนภาษีเงินได้นิติบุคคลสำหรับรอบระยะเวลาบัญชีที่ถูกเพิกถอนสิทธิและประโยชน์นั้น และให้นำประมวลรัษฎากรมาใช้บังคับอีกด้วย

การแก้ปัญหาเกี่ยวกับนิติบุคคลที่ถูกเพิกถอนการส่งเสริมการลงทุน

ตามพระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุน พ.ศ. 2520 แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติ

ส่งเสริมการลงทุน (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2544 ได้บัญญัติเกี่ยวกับการเพิกถอนสิทธิและประโยชน์ไว้ใน มาตรา 55/1 ให้ผู้ได้รับส่งเสริมการลงทุนที่ถูกเพิกถอนสิทธิและประโยชน์เกี่ยวกับภาษี เงินได้นิติบุคคล หักสิทธิได้รับลดหย่อนหรือยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคลในปีที่ถูกเพิกถอน หรือคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนอาจพิจารณาให้เพิกถอนย้อนหลังได้ด้วย ซึ่งผลของการเพิกถอนย้อนหลังทำให้ผู้ถูกเพิกถอนจะต้องมาแจ้งและชำระภาษีอากรที่ได้รับลดหย่อนหรือยกเว้นให้เสร็จสิ้นภายใน 1 เดือนนับแต่วันทราบคำสั่งเพิกถอน โดยใช้อัตราภาษีที่เป็นอยู่ของรอบระยะเวลาบัญชีที่ได้รับลดหย่อนหรือยกเว้นเป็นเกณฑ์ในการคำนวณ ในเรื่องนี้ได้มีแนวคำวินิจฉัยของกรมสรรพากรอยู่บ้างดังนี้

บริษัทได้รับส่งเสริมการลงทุนในกิจการผลิตผลิตภัณฑ์โลหะชนิดผลิตภัณฑ์เครื่องใช้ในครัวเรือนที่ทำจากเหล็กแผ่นรีดสนิม ตั้งแต่วันที่ 18 เมษายน 2543 ต่อมาได้โอนกิจการพร้อมสิทธิและใบอนุญาตต่างๆ ให้บริษัทอื่น คณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนได้อนุมัติให้โอนกิจการและแจ้งยกเลิกบัตรส่งเสริมเมื่อวันที่ 25 เมษายน 2543 ดังนั้นบริษัทจึงหมดสิทธิได้รับยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคลนับแต่วันที่คณะกรรมการอนุมัติให้ยกเลิกบัตรส่งเสริม โดยไม่มีผลย้อนหลังไปในปีที่ได้รับสิทธิประโยชน์ไปแล้ว (เตือนใจ, 2553)

ปัจจุบันยังไม่มีมาตรการทางด้านกฎหมายที่ทำให้การคุ้มครองหรือเยียวยาผู้ลงทุนที่ได้รับสิทธิบัตรการส่งเสริมการลงทุนแล้วถูกเพิกถอนการลงทุนในภายหลัง ซึ่งไม่สอดคล้องกับหลักการประกอบกิจการหรือการลงทุนที่ต้องมีกำไรหรือขาดทุนเป็นปกติธุระ

ของธุรกิจ โดยมาตรการทางกฎหมายของไทย มีการกำหนดให้ผู้ประกอบกิจการต้องรับผิดชอบใช้เป็นเงินตามที่กฎหมายกำหนดและชำระภาษี อากร สิทธิอื่นๆ ย้อนหลังไปเสมือนไม่ได้รับสิทธิการส่งเสริมการลงทุนนั้นเลย ซึ่งแตกต่างจากประเทศสิงคโปร์ที่ให้เพิกถอนสิทธิประโยชน์เฉพาะในปีภาษีเดียวกันเท่านั้น

อภิปรายผล

พบว่าทุกประเทศต่างก็มุ่งการส่งเสริมการลงทุนโดยให้สิทธิประโยชน์สำหรับการลงทุนด้านอุตสาหกรรมการผลิตโดยเน้นกลุ่มอุตสาหกรรมคล้ายกัน ได้แก่ อุตสาหกรรมรถยนต์ และอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องกับการอาหาร โดยบางประเทศ เช่น สิงคโปร์ มาเลเซีย และไทย ได้ให้ความสำคัญต่อการส่งเสริมการลงทุนในอุตสาหกรรมสำคัญๆ เหล่านี้ ในลักษณะของกลุ่มวิสาหกิจการลงทุน และถึงแม้ว่าสิงคโปร์จะไม่มีกฎหมายโดยเฉพาะที่ใช้ในการส่งเสริมการลงทุน แต่นโยบายการลงทุนของประเทศสิงคโปร์ได้กำหนดให้อยู่ภายใต้หลักกฎหมาย Economic Expansion Incentives Act 1969 (ปัญญา และ เอกพล, 2550)

ส่วนกรณีการเพิกถอนสิทธิการได้รับการส่งเสริมการลงทุนนั้น เห็นว่ามาตรการนี้ล้ำสมัยเป็นอย่างมาก ยิ่งรัฐไม่ควรบัญญัติหลักเกณฑ์ดังกล่าวนี้ไว้ใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุนดังเช่นประเทศสิงคโปร์ ซึ่งมีมาตรการส่งเสริมการลงทุนแต่ไม่ได้กำหนดบทลงโทษหรือมาตรการเพิกถอนไว้ เหตุเนื่องจากแต่ละประเทศก็ต้องการการลงทุนจากต่างประเทศทั้งนั้น โดยเฉพาะประเทศสิงคโปร์ที่ดำเนินนโยบายเสรีทางการเงิน ไม่มีมาตรการกีดกัน

การไหลเข้าออกของเงินตราต่างประเทศ ไม่มีการกีดกันหรือกำหนดสัดส่วนการถือหุ้นของนักลงทุนต่างชาติ ซึ่งหมายถึงว่านักลงทุนต่างชาติสามารถถือครองหุ้นได้ถึงร้อยละ 100 นอกจากนั้นกิจการบางประเทศรัฐยังให้เงินสนับสนุนหรือขอเข้าร่วมเป็นหุ้นส่วนการลงทุนเสียด้วยซ้ำ และนอกจากนั้นยังกำหนดมาตรการการใช้ค่าสินไหมทดแทนที่เป็นธรรมกรณีที่รัฐขอคืนกิจการที่สนับสนุนไปแล้วนั้น ให้รัฐเป็นผู้ดำเนินการแต่ผู้เดียวอีกด้วย (กรมส่งเสริมการค้าระหว่างประเทศ, 2555)

สรุป

บริษัทประกอบกิจการทั้งที่รับส่งเสริมการลงทุนและไม่ได้รับส่งเสริมการลงทุน โดยกิจการที่ได้รับส่งเสริมการลงทุนจะมีหลายกิจการ และแต่ละกิจการจะได้รับสิทธิประโยชน์แตกต่างกัน ดังนั้น การลดหย่อนอัตราภาษีเงินได้นิติบุคคลสำหรับกำไรสุทธิที่ได้รับจากการลงทุนในอัตราร้อยละ 50 ตามมาตรา 35(1) แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุน พ.ศ. 2520 บริษัทจะต้องคำนวณกำไรสุทธิและขาดทุนสุทธิของแต่ละกิจการแยกต่างหากจากกัน แต่ในการคำนวณกำไรสุทธิเพื่อเสียภาษีเงินได้นิติบุคคลให้นำกำไรสุทธิและขาดทุนสุทธิของแต่ละกิจการ ทั้งที่ได้รับยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคลและที่ไม่ได้รับยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคลมารวมเข้าด้วยกันก่อน แล้วจึงจะใช้สิทธิลดหย่อนภาษีเงินได้นิติบุคคลสำหรับกำไรสุทธิที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุนในอัตราร้อยละ 50 ของอัตราปกติ

ผู้ได้รับส่งเสริมการลงทุนเป็นบริษัท ที่ตั้งตามกฎหมายไทยซึ่งปกติจะต้องเสียภาษี เงินได้นิติบุคคล

ในอัตราร้อยละ 30 แต่ไปจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย จึงทำให้ได้รับสิทธิเสียภาษีเงินได้นิติบุคคลในอัตราร้อยละ 25 ดังนั้น เมื่อบริษัทดังกล่าวได้รับสิทธิลดหย่อนอัตราภาษีเงินได้นิติบุคคลในอัตราร้อยละ 50 ของอัตราปกติตามมาตรา 35 (1) แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุน บริษัทจะต้องคำนวณภาษีเงินได้นิติบุคคลในอัตราร้อยละ 50 ของอัตราร้อยละ 25 ของกำไรสุทธิซึ่งเป็นอัตราปกติของบริษัทๆ จึงมีสิทธิเสียภาษีเงินได้นิติบุคคล ในอัตราร้อยละ 12.50 ของกำไรสุทธิ (เวทวงศ์ และคณะ, 2554)

เอกสารอ้างอิง

- กรมเจรจาการค้าระหว่างประเทศ กระทรวงพาณิชย์. 2557. รอบรู้เรื่องการลงทุนในอาเซียน : สิงคโปร์. กรมเจรจาการค้าระหว่างประเทศ, นนทบุรี.
- กรมส่งเสริมการค้าระหว่างประเทศ กระทรวงพาณิชย์. 2555. คู่มือการค้าและการลงทุน สาธารณรัฐสิงคโปร์. สำนักข่าวพาณิชย์ กรมส่งเสริมการค้าระหว่างประเทศ, กรุงเทพฯ.
- เตือนใจ ศรีละมัย. 2553. อุปสรรคในกฎหมายการลงทุนของไทย ในการขอบัตรส่งเสริมสำหรับวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม. *วารสารนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร* 3(1): 56-72.
- บัญชา ดอกไม้ และเอกพล จงวิสัยวรรณ. 2550. การค้าและการลงทุน: การจัดระเบียบการลงทุนในเศรษฐกิจโลก. โครงการ WTO Watch (ฉบับกระแสดังกล่าวการค้าโลก), กรุงเทพฯ.
- พจนารถ อัญชลีพิสิฐ. 2557. มาตรการทางกฎหมายกรณีคนต่างด้าวซึ่งเป็นบุคคลธรรมดาถือกรรมสิทธิ์ที่ดินในประเทศไทย (กรณีบุคคลต่างด้าวสมรสกับบุคคลสัญชาติไทย). สารนิพนธ์ นิติศาสตรมหาบัณฑิต. สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์, กรุงเทพฯ.

เวทาค์ ฟวงทรัพย์, จักรพงษ์ อุชุपालะนันท์, กฤติกา โพธิ์ไทรย์,
สุธี เหลืองอร่ามกุล และธนกฤต ชัตราภรณ์. 2554.
นโยบายกองทุนขนาดใหญ่ภาครัฐภายใต้กระแส
โลกาภิวัตน์ด้านเงินทุน. รายงานวิจัย. สำนักงาน
เศรษฐกิจการคลัง กระทรวงการคลัง, กรุงเทพฯ.

สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน. 2554. คู่มือขอรับ
การส่งเสริมการลงทุน. สำนักงานคณะกรรมการ
ส่งเสริมการลงทุน กระทรวงอุตสาหกรรม, กรุงเทพฯ.